

[Ib Christensen]

Jeg skal opsummere, at når retsforbundet stemmer imod samtlige disse indgreb, så skyldes det for det første, at vi ikke mener, det tilkommer statsmagten at fastsætte disse ting, at det er et overgreb mod det private arbejdsmarkeds forhandlingsret, og heller ikke på det offentlige arbejdsmarked har der været tale om reelle forhandlinger. Der er altså tale om et overgreb af værste karakter.

For det andet er der jo tale om et ensidigt indgreb. Det er jo ikke, som hr. Ellemann-Jensen prøvede at sige det, et indgreb, der søges lagt på hele befolkningen. Der bliver gennemført en avancelovgivning, som alle ved ikke betyder et klap, ud over at den kan genere virksomhederne med noget bureaukrati og papirarbejde. Der er ikke indgreb mod udbytter, der er ikke noget med medejendomsret overhovedet, og der er først og fremmest ikke indgreb mod de arbejdsfri gevinster på jord eller på fast ejendom. Derfor er det et indgreb af overordentlig ensidig karakter, og det er en selvstændig grund til at stemme imod disse lovforslag.

Den tredje grund er, at det samfundsøkonomisk er uforsvarligt og dyrt netop af de grunde, jeg her var inde på, fordi resultatet ikke bliver accepteret, og fordi arbejdsmarkedets parter jo på forhånd havde fået at vide af regeringen, at ligegyldigt hvor meget de skabte sig og ikke kunne blive enige, så kom den og greb ind, for det har regeringen i realiteten sagt ved ikke at ville sige det modsatte. Det betød, at man fra begge sider kunne stille krav, der var helt uden realisme, og det er sket fra begge sider.

Derfor er det altså ikke det, at interesseorganisationerne har stillet sig stejlt, der har gjort, at folketingsgreb ind. Nej, det, at et folketingsflertal på forhånd i virkeligheden har erkendt, at man ville gribe ind, hvis det kom til konflikter, gjorde, at mulighederne for at blive enige under eget ansvar og risiko – det er det, der skal til, for at folk kan tvinges til enighed – ikke var til stede, og derfor oplever vi altså denne situation.

Økonomer, der endog er tilhængere af indkomstpoltikken, som professor Steen Leth Jeppesen, professor Gunnar Thorlund Jepsen og andre, har sagt: ja men lad os da hellere tage konflikten. Det vil samfundsøkonomisk være billigere, for der vil være grænser for, hvor længe man kan holde ud, og så vil man opnå en løsning, som arbejdsmarke-

dets parter havde indflydelse på og afgørelsen af, og som derfor ville blive respekteret. Sådanne økonomer ville man altså heller ikke lytte til.

Den fjerde årsag til, at vi stemmer imod, er naturligvis, at netop fordi der er tale om noget, som sætter en helt ukontrollerbar udvikling i gang, skønt man netop prøver at kontrollere det, betyder det en finanspolitisk stramning, f. eks. i form af en momsforhøjelse. Jordpriserne vil man jo ikke gribe ind imod, de arbejdsfri gevinster freder man jo, dér nedsætter man beskatningen fra SV-regeringens side, men en momsforhøjelse vil altså tone frem i horisonten og måske om ganske få måneder. Det vil betyde, at de lønforbedringer, man får, bliver ædt op af skatter, foruden at de bliver ædt op af prisstigninger. Vi får øget inflation og øget besvær med at holde omkostningerne i ave.

Den femte grund er naturligvis, at vores ændringsforslag om, at disse lovforslags ikrafttrædelse skulle være betinget af, at de blev godkendt ved urafstemninger, blev forkastet af alle partier.

Det kan undre, at partier, der kalder sig liberale, ikke ville give arbejdsmarkedets parter muligheden for ved urafstemning eller ved kompetent forsamling i henhold til deres love at tage stilling til dette og få den endelige afgørelse. De partier, der kalder sig liberale, men modsætter sig dette ændringsforslag, kan altså ikke tages alvorligt.

Det kan også undre, at partier, der kalder sig arbejderpartier, ikke har så stor tillid til arbejderklassen, at de vover at stemme for et forslag fra Danmarks retsforbund om, at arbejderne selv skulle have lov til ved urafstemning eller kompetent forsamling at ytre sig om disse ting og få afgørelsen. De var med til sammen med SV-regeringen at nedstemme vort forslag, og det kan undre.

Men der er en chance endnu, for det er klart, at når disse lovforslag er vedtaget, så er der en mulighed i grundlovens § 42 for at kræve folkeafstemning, det kan $\frac{1}{3}$ af folketingsmedlemmer kræve. De partier, som er så meget imod dette, at de ikke kan støtte det eller ligefrem stemmer imod, kan jo så passende medvirke til, at folket får afgørelsen af disse ting, for det vedrører jo folket, det vedrører den enkeltes arbejds- og lønbetingelser. Det er noget, folk med rette kan udtale sig